

Svenska American Dissident Voices

<http://www.natvan.com/swedish/>

Kärlek, hat och cancer

av Kevin Alfred Strom

Sändningsdatum: 1 jan 2005

De som vördas av det mångrasliga etablissemanget, såsom den homosexuella koreografen Alvin Ailey (till vänster) och den lesbiska judiska författaren Susan Sontag (till höger), kännetecknas främst av sin dekadens och/eller sitt djupa hat mot allt vitt, sunt och vackert. National Alliance hjälper vita män och kvinnor att förstå att det finns en bättre väg.

Välkommen till American Dissident Voices. Jag heter Kevin Alfred Strom.

IGÅR LYSSNADE JAG på en sändning från National Public Radio, ett radiobolag som undersöker nyheterna lite djupare och som riktar sig till lite mer kritiska lyssnare än de stora kommersiella bolagen. ABC, CBS och deras gelikar klämmer in en tre minuters samling av lättuggad politiskt korrekta ljudslingor mellan Limbaughs neokonservativa jubel, rapmusik och de svårsålda reklamsnuttarna för bortkastade, can-

cerframkallande och värdelösa produkter. NPR, å andra sidan, håller på i flera timmar varje eftermiddag utan en enda "gangsta"-låt eller ölreklam. Men NPR är ändå judisk propaganda; den riktar sig till lyssnare några få IQ-poäng över tomskallarna och gruppvåldtäktsmännen.

I går var hallåorna i NPR nästan i tårar i två nyheter i rad. I en nyhet bjöds vi i hela tio minuter på om det storslagna bidrag till den amerikanska kulturen som levererats av en obskyr medlem i den avsiktligt svart-

dominerade Alvin Aileys danstrupp, grundad av New Yorks ”inne-klicks” favorit, den homosexuelle svarte Alvin Ailey som dog av AIDS 1989. Det stod klart att Alvin Ailey och hans afrikanska ”gay”-dansare var artister så stora att de kunde endast talas om i de mest hyssjade och vörndadsfulla av röstlägen.

Jag undrar hur länge det var sedan NPR ägnade ett större utrymme åt en dansare på väg i pension – utan att det fanns någon mångraslig eller judisk vinkel på ett eller annat sätt. En evighet, kanske.

Även om det inslaget var avslöjande, var det den andra nyheten som verkligen intresserade mig. Den var ännu mer tårfylld och ännu mer vörndadsfull än den första. Det var NPR:s dödsruna över den judiska ”intellektuella” författarinnan Susan Sontag, fast lyssnare till NPR som var obekanta med Sontag skulle aldrig ha kunnat gissa att hon var judinna utifrån berättelsen. Enligt NPR:s belysning var hon helt enkelt en stor amerikansk kvinna. Hallåan talade om henne i samma tysta, spända, nästan viskande stämma som kristna sionister gör när de hänvisar till ”det Heliga Landet” eller ”Jerusalem”.

De av oss som varit politiskt medvetna i några decennier kommer att minnas Susan Sontag. Till skillnad från andra, mer försiktiga av samma etnicitet, så talade Sontag öppet om det som judar annars talar tyst eller privat om – eller endast genom handlingar som uttrycker deras innersta. Sontag sade att:

Den vita rasen är mänsklighetens cancer; det är endast den vita rasen och endast den – dess ideologier och uppfinningar – som utrotar självständiga civilisationer var den än sprids, som har saboterat jordens ekologiska balans, som nu hotar livet självt.

Om Amerika har Sontag sagt:

Amerika grundades på folkmord, på det obestridda antagandet att vita européer har rätten att utrota färgade bofasta, med sämre teknologi, för att överta kontinenten.

Jag lutar åt den åsikten att det finns ett värde i vissas rättframma uttryck som i det Sontag visar genom sitt användande av ordet ”cancer”, fastän hennes burdusa ärlighet inte kan uppväga resten av hennes liv. Hon drog stor skada över tusentals unga vita som tog till sig hennes antiväsliga, antivita idéer på skolor eller under den intensiva marknadsföringen av henne – som ”djup” och ”intellektuell” – från det akademiska och kulturella etablissemangets sida.

Sontag var inte (direkt) högt älskad av den sionistiska extremhögern eftersom hon ansåg att Israels metoder med folkmord var dålig för judarna i det långa loppet. Ed Koch, New Yorks före detta borgmästare och en före detta beundrare av Sontag, sa att han hade slutat läsa henne och att hon skulle ”träda in i den nionde cirkeln i helvetet på grund av hennes kränkande utfall mot Israel”. Men det var bara ett familjegräl. Strax inn-

an Koch hade undvikit henne så erhöll hon Jerusalempriset från stadens borgmästare, Ehud Olmert.

Inte i något av de lovord till Sontags minne som jag läst står det att hon var en etnisk judinna, även om detta är välkänt bland judar. Hon föddes som Susan Rosenthal, dotter till en köpman, men hon bytte efternamn då hennes mor gift om sig.

1950 gifte hon sig med en annan jude, Philip Reiff, som hon senare skilde sig från efter deras första barn. Under 1980-talet inledde hon ett trettioårigt lesbiskt förhållande med en annan judinna, fotografen Annie Leibovitz.

Sontags namn som författare blev känt efter det att hennes alster publicerats i den vänsterinriktade *Partisan Review*, vars redaktör, William Phillips, var jude trots att hans namn låter anglosaxiskt. På ett cocktailparty i New York där Phillips myste och skapade judiska kontakter, sade han till henne att om hon ville publiceras i *Partisan Review* så ”behöver hon bara fråga”. Hennes svar blev ”jag frågar”. Såsom det så ofta ligger till med artiklar i pressen, där judiska författare underlättar för rasmedvetna judar att läsa mellan raderna om den underförstådda judiska vinkeln, behöver ordet ”jude” inte ens användas. De vet det bara.

En akademisk iakttagare noterar att:

...Hennes dödsruna i *Los Angeles Times* är skriven av en jude, Steve Wasserman, och en minnesartikel om henne, också i dagens *LA Times*, är också skriven av en nära judisk vän, Tim Rutten, filmkritiker vid *LA Times*... Rutten definierar inte Sontag som etnisk judinna, inte heller diskuterar han (eller Wasserman) det faktum att hela hennes liv utspelades i en judisk intellektuell miljö och att hennes åsikter var typiska för vissa element inom den judiska vänstern. Med andra ord är det lättare att bli en berömd kritiker om man är kapabel att integrera sig på New Yorks judiska intellektuella arena och kanske omöjligt om man inte är det.

*National Vanguard*s skribent Hugh Lincoln noterar de kodord som berättar sanningen om man är bekant med deras dubbla budskap:

Liksom *Los Angeles Times* definierar *New York Times*' dödsrunor mycket sällan dem de handlar om som judar. De är alltid ”ättlingar till ryska invandrarer” eller ”ktiva inom medborgarrättsrörelsen” eller ”okonventionella intellektuella”, et cetera.

Sontag säger det inte rent ut, men hon tvingar sina läsare att ställa frågan – vad skall man göra med en ras av folkmördare? Vad skall man göra med en livsform ”som nu hotar själva livets existens”? Förmodligen detsamma som man skulle göra med cancer, eftersom vår ras, enligt Sontag, är ”historiens cancer”. Sontag själv kämpade mot riktig cancer i decennier, så, också om hennes prosa är lika klar som vattnet i Long Island-sundet, metaforen själv inrymmer en omisskännlig mening. Cancer skall skäras bort, utplånas, förgiftas,

dödas. Det är vad Sontag själv gjorde med sin cancer – i en kamp som hon slutligen förlorade.

Hennes canceranalogi är synnerligen malplacerad. Den vita rasen har varit en erövrande ras, säkerligen, men inte mer än andra på denna planet, där varje ras önskar överleva och växa och därför måste hävda sina krav på livsutrymme och resurser – och det finns alltid andra som också vill ha de resurserna; så konflikt och kamp är oundvikligt. När vita människor har krigat och erövrat (ofta tragiskt och ofta mot våra egna, måste jag tillägga), har det varit en öppen och erkänd konflikt. Cancer fungerar inte så. Cancer står inte med svärd i hand och förklarar krig mot en. Cancer verkar i hemlighet och inifrån. Ofta har den spritt sig mycket långt innan man upptäcker den. Cancerceller ser nästan ut som normala celler i ens egen kropp. Men de är annorlunda. De är som parasiter, som livnär sig på kroppen men växer på dess bekostnad utan att ge något av värde tillbaka. Om de växer sig för talrika, dör kroppen. Sannerligen, det finns en etnisk grupp på vilken canceranalogin kan appliceras – men det är inte den europeiska människan.

Jag tror inte att Susan Sontags antivita rappakalja kommer att klara tidens tand. Hur giftig den än må vara, är den så pretentiös och malplacerad att den till största delen kommer att vara glömd inom ett kvarts sekel eller mindre, oavsett vem som vinner krigen mellan kulturerna.

Judisk suprematistisk ”intellektualism” segrar inte genom sina överlägsna idéer eller sin stil. När den segrar är det på grund av etnisk sammanhållning, gynnande av gruppen, den nästan oändliga godtrogenheten hos dess offer – och sin blotta storlek. Så Sontag kommer att bli en fallande stjärna, också i dessa mycket judiska tider, eftersom hon är synnerligen lätt att ersätta. Det kommer att komma många fler slipade självgynnare på den litterära himlen, hundratals fler pseudointellektuella

feminister och ännu fler högröstade antivita uppviglare. (Man kommer att tänka på en annan judisk bluffmakare, Noel Ignatiev på Harvard, som säger att han vill ”avskaffa” den vita rasen, i den tävlingen.) Om Sontags liv kommer att kommas ihåg, tror jag att det kommer att vara som ett slående exempel på judisk egen nytta och judisk fientlighet mot vita människor och vit civilisation. På kort sikt tror jag att hon kommer att bli ihågkommen för ”cancer”-liknelsen och för övrigt ganska lite.

Oavsett hur de intellektualiserar det – oavsett om de företräder nykonservativ mångkulturalism eller global vänstermångkulturalism – oavsett om de ens är medvetna om det eller inte – erfarenheten visar att judar som Susan Sontag eller Ed Koch eller David Horowitz har en tropism, en instinktiv böjelse åt att forma ett etniskt samhälle som verkar för att krossa andras samhällen. Det är helt enkelt så de lever. Susan Sontag, oavsett att hon hade de värsta avsikter, hjälpte oss att förstå det.

•••••

Förra veckan talade jag om National Alliances exekutivkommitté. Denna vecka vill jag att ni skall veta att vi har upprättat kontaktadresser för kommittén. Om ni har Internet, kan ni bara gå till e-postlänken högst upp på huvudsidan på NationalVanguard.org, där det finns flera möjligheter att skriva till exekutivkommittén. Vi föredrar e-postkontakt, men om ni inte har Internet, skriv bara till:

National Alliance Executive Committee
P.O. Box 956
Hewitt, NJ 07421
USA

Dela med er till oss av era idéer eller bekymmer – tillsammans kommer vi att göra National Alliance till ett ännu effektivare redskap för att främja vita intressen och det vita samhället.

Texten ovan baseras på en sändning av radioprogrammet *American Dissident Voices*, som sponsras av National Vanguard Books.

För fler svenska texter i PDF-format, besök <http://www.natvan.com/swedish/downloads>.

För att prenumerera på Svenska ADV, skriv "subscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till svenska_adv-request@listserve.com.

Det har visat sig att utskick gjorda till hotmailadresser ibland studsar tillbaka. Därför rekommenderar vi prenumeranter med hotmailkonton att lägga upp ett gratiskonto på exempelvis www.yahoo.com. Om Du som är prenumerant har bekanta som inte får Svenska ADV till sina hotmailadresser, berätta gärna detta för dem.

För att avbryta prenumerationen, skriv "unsubscribe" (utan citationstecken) som rubrik i ett tomt e-postbrev skickat till svenska_adv-request@listserve.com.

För vidare information om National Vanguard Books och National Alliance, besök vår hemsida på www.natvan.com eller www.natall.com.

För att kontakta oss, skriv till:

National Vanguard Books
Attention: ADVlist
P.O. Box 330
Hillsboro, WV 24946
U.S.A.

Eller e-post:a till: webmaster@natvan.com.

Skriv företrädesvis på engelska vid all korrespondens. E-postbrev skrivna på svenska till den svenske översättaren kan vidarebefordras genom att Du skriver "To be forwarded to Swedish ADV translator" i början av brevet eller som rubrik.

© 2005 National Vanguard Books

För gratis böcker och skrifter på svenska i ämnena ras och filosofi, besök **Preservationist-Books.com**.

www.preservationist-books.com